

Ajda Smrekar

Eva Mahkovic what happened to the women we were supposed to become?

danes sem vstala ob 7.20, da sem bila lahko ob 8.30 na laserju. to je bil peti poseg in za paket šestih sem plačala že več kot 1500 evrov, čeprav je to – včasih, ko pomislim – kaprica in zunanja zahteva in samo sebi namen, saj nikoli ne nosim kril in ne maram poletja in poleti nikamor ne grem na poti na laser sem seveda poslušala taylor, novi surprise lockdown album z naslovom *evermore*, tokrat komad številka dve: *champagne problems* in spet, kot skoraj skos v lajfu, mislila, kako drago utrujajoče žalostno je bit ženska {do kakršne sem do zdaj prišla}. (in da bo hkrati vse, kar bom zdaj povedala, samo moj **champagne problem* in nič relevantnega in nič velikega in bi zato verjetno morala bit raje tiho.) enivejs ta teden razmišljam o stvareh, ki jih lahko povem o ženski izkušnji od sredine osemdesetih do 2020 seveda zato, ker o tem razmišljam skos in ker je to od skos moja tema pa tudi zato, ker moram ta teden nekaj napisat za gledališki list *Jazz* (lika sta dva, Moški in Ženska, ampak kot ponavadi je moj koncept spet pisat samo o Ženski) samo da sem se vsakič, ko sem začela bolj klasično formo {tekstov očitno ne znam več pisat v word, ampak samo še v notse}, zapletla v klišeje, približke, pretiravanja in posploševanja, ki nič ne pomenijo ki sem jih res do konca sita, in čeprav

je tudi to, kar imam sploh za povedat,

najbrž kliše

**champagne problem*

se mi ta format zdi bolj resničen

torej:

what happened to the women we were supposed to become?

(in kdo bo o tem

o naših

**champagne problems*

zares sploh govoril.)

what happened to the women we were supposed to become?

to piše na platnici romana *expectation* anne hope. brala sem ga enkrat spomladi. to je roman o treh prijateljicah.

ki so to (prijateljice) najprej zlahka lahko, potem se njihova pričakovanja od lajfa in sebe spremenijo, zato razočarajo

sebe in druga drugo.

(prijateljstvo se spremeni.)

(predvsem pa se spremeni, kdo postanejo one

kdo sem Jaz.)

letos poleti, ko je bila spet skoraj svoboda, smo še z dvema puncama, ki ju imam rada, v bazenu spa lepa vida

primerjale svoje formativne dekliske spomine:

vzgojiteljica lili z dolgimi lila nohti

posoda okroglih steklenih kamnov vseh barv, ki so z gledali kot zaklad

{prepričanje, da boš, če boš v peskovniku dovolj dolgo brskala po pesku, mogoče res našla zaklad}

{diamant}

my little pony z roza grivo in zvezdicami, ki so se svetile v temi

pobarvanke, ki jih oči ni pustil kupit, ker **ubijajo domišljijo*

sladkorna pena, ki je nisi dobila, ker je slaba za zobe

ali ki si jo dobila, da si dala mir

barbie telovadka

barbie hollywood

the littlest pet shop

zavist

in potem kasneje:

phard majice in sisley in miss sixty džins

pirs v popku (moj je bil rinkica), ki smo si ga punce iz osmega a naredile v bežigrajski zlatarni

ljubezni

ljubezni

in razočaranja

razočaranja skos

latinščina

(what happened to the women we were supposed to become?)

*(*champagne problems)*

in potem dvajseta, heartbreak

to

in potem pa samo še work work work {kariera? hehe} in

potem pa samo še

to, kar je zdaj:

work work work {kariera? hehe}

heartbreak

drugi, ki so si uredili lajf

drugače

(champagne problems)

razočaranja

{in vsa nova razočaranja, ki temu sledijo}

in potem samo še to, kar je zdaj:

delo in heartbreak in kriza in kariera in prijatelji in izgube in iluzije in izgube in nakupi in trud trud trud skos in ne

moreš se orest svojih razvad in kredit in izgube in what a shame she's fucked in the head, they said, in izgube

in meni se zdi, da vse delam prav, ampak zakaj je potem

tako težko

vse to ne bi smelo bit tako težko

**champagne problems*

this is what happened to the women we were supposed to become

**champagne problems*

ampak

tudi to, da

vse to ne bi smelo bit tako težko.

enivejs

ta teden in sploh skos

torej razmišljam, kaj si želim ob koncu tega groznega leta

kaj si sploh želim od lajfa, od sebe:

itak, želim si tiste prada loafers

in to, da grem dons v wolfova V in kupim nekaj in nimam še dve leti slabe vesti

želim si

da se zbudim in nisem najgrša oseba na planetu in vsak dan grša

želim si, da bi nekako preživela božič

nekako ne v osami in grozi (kakršno ti lahko nanudi predvsem družba najbolj tvojih, ampak drugačnih ljudi)

želim si, da se ne bi bala sprememb

želim si, da mi svojih življenjskih odločitev ne bi bilo treba zagovarjat

vsak dan

kot na faking zatožni klopi

ker guess what, tudi sama skoraj v nobenem trenutku nisem prepričana, da so

prave

(a kdo je? tell me now)

želim si, da me ne bi ponižujoče razveselila vsaka najmanjša pozornost

{želim si, da tega veselja ne bi občutila kot ponižanje}

želim si, da me ne bi bilo ves čas strah

želim si, da se ne bi

čisto vsem drugim vedno zgodilo

več kot meni

(smrtni greh: zavist)

želim si, da me mojega lajfa kljub vsemu

(to hkrati je in ni res, težko je določiti resnico)

ne bi bilo ves čas

sram

ob vsem tem si je še najlažje želet prada loafers

*(*champagne problems)*

this is what happened to the woman i was supposed to become.

enivejs

ko je nejc pred dvema letoma za *tih vdih* napisal petro, sem bila kar zelo petra (jezna in tiha in razočarana)

dons sem tudi kar precej Ženska iz *Jazza*

ker se ji stvari ne izidejo

ker noče bit seksi muca

ker govori kontradiktorne stvari

ker je prvič teta in je to obenem sreča in tudi osebni poraz

ker ne prizna, ampak se trudi, da bi v lajfu

od lajfa vseeno Nekaj Bilo

{iluzija, da v ljubljani

na neki strehi

še obstajajo novi ljudje}

ker jo je svojega lajfa čisto do konca ves čas

sram

*vse sem zajebala, ampak sem srečna

to najbrž ni res, je pa *majhen predah, gram upanja, *poslednji afterparty* (glej: dino pešut)

ampak

vseeno

kakor koli

vse to ne bi smelo bit tako težko.

to je vse, kar lahko zdaj povem.

ta tekst sem začela v wordu, napisala 7500 znakov, zavrgla vse in še enkrat začela in končala v notsah, kot vse,

kar these days pišem

zdaj bom to še prilepila v svoj klasični medij

če je kliše, je vsaj moj.

